

Solisti i ansambl u sekvencijama složenog plesnog rječnika

BALETNI DIO CARL ORFF U PLESNIM KORACIMA

Na patosu erosa i thanatosa

Vamos tijelima prenosi rezonanciju i duh Orffove kantate 'Carmina burana', pa tu ima i erotike i humora, ali i neizbježne smrti

PIŠE MAJA ĐURINOVIĆ

O, Fortuno promjenjiva više nego mjesec mlad, katkad rasteš, katkad padaš, nosiš sreću ili jad...

U ovo zbunjujuće vrijeme, kad smo sve sigurniji da nam hirovita Fortuna i nije baš naklonjena, doživjeti scensku kantatu "Carmina burana" na Prokurativama u zajedničkoj izvedbi Baleta i Opere splitskog HNK, nešto je poput injekcije optimizma.

I dirigent pleše

Koreograf Youri Vamos pokazao se u Splitu vrlo uspješnim i u novom autorskom svjetlu. Čistih linija i ornamentike tijela i apstraktnije koreografske forme, mudro se prilagodio zajedničkom scenskom događanju. Ne ukrašava pokret, ne psihologizira, nego tijelima prenosi rezonanciju i duh Orffove scenske kantate. Ima tu erotike i humora, i pastore, i "budenja", ali istodobno stil i koreografska rješenja poštuju ozbiljnost visokog umjetničkog autoriteta i težine scenske prisutnosti zbora i orkestra, i dirigenta Ive Lipanovića koji dirigira - također pleše...

Baletni dio Orffove kantate događa se na čistom prostoru ispred glazbenika, u koji se plesači zvukom prizivaju. Izmjene su brze, a solisti i ansambl se kreću u sekvencijama složenog plesnog rječnika, u kojima se kombiniraju baletni, i folklorni, i suvremeni plesni elementi s lomljenim, asimetričnim pokretima tijela.

To je najočitiije u zanimljivo i duhovito, djelomično karikaturno postavljanim solima: začuđena i zbunjena mala "djeva" Monice Didoni, do otkrića ljubavi uz elegantnog i lakog Artjoma Žusova kada prelaze u poetični pas de deux; razigrani tašti i nespretni udvarač Ajdar Valejev, žustri Filip Veverka, poletna Albina Rahmatullina.

Suprotstavljeni su, ali i fatalno privlačni: u prvom redu muški i ženski svjetovi, ali i stariji i mlađi, pojedinci i grupa, no tijekom vremena se skupina sve više prožima, ujednačuje, skidaju se halje, slavi se ljubav, i prema uputama srednjovjekovnih pisaca s užitkom koristi vrijeme dobiveno na dar.

Ipak, s krajem se otvara prostor disanju, emociji i energiji zaustavljenog nabijenog pokreta kojom se uspostavlja snažna vertikala scenskog događanja, i kojom mladalačka tjelesna strast i prkos spram neizbježne smrti prelaze u čežnju bića i poraznu spoznaju hirovite Fortune. Kako da joj se suprotstave krhka, umorna tijela u silini potrebe za zaštitom? Ljubavnim zagrljajem koji je nešto više od površne žustrine Erosa.